

alice oseman

radio
silence

PŘELOŽILA
ROMANA BIČIKOVÁ

COO
BOO

Radio Silence

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Alice Oseman
Radio Silence – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

ALICE OSEMAN

***RADIO
SILENCE***

O napsání téhle knihy jsem se začala snažit v roce 2013, během svého prvního semestru na Durhamské univerzitě. Bylo mi čerstvých devatenáct, studovala jsem anglickou literaturu a na koleji bydlela s holkou, se kterou se mi nakonec nepovedlo skamarádit. Na konci akademického roku mi měl vyjít první román, *Solitaire*, a já čelila obávanému „syndromu druhé knihy“.

Odjakživa jsem byla pilná a nadaná žačka. Písemek jsem se nebála, vždycky jsem se uměla probíranou látku naučit rychle a snadno. Už na základce jsem byla premiantka a učitelé si se mnou moc nevěděli rady. Dokonce ještě než se můj věk přehoupl do dvojciferných čísel, už jsem si na úspěch a chválu zvykla tak, že mě obojí nechávalo chladnou. Dokud se mi takhle bude dařit dál, budu v životě úspěšná, a na ničem jiném až tak moc nezáleželo.

V osmnácti jsem se vydala cestou, která se ode mě očekávala, a nastoupila na jednu z nejlepších britských univerzit – ale nejdřív jsem zažila zdrcující zklamání z toho, že mě nevzali na Oxford ani na Cambridge. Třetí nejlepší univerzita byla v Durhamu, a tak jsem šla tam.

A samozřejmě se mi tam nelíbilo. Ne proto, že by to byla špatná škola. Ale proto, že v hloubi duše jsem nebyla studijní

typ. Anglická literatura mě nebavila. Šla jsem na vysokou jen proto, abych byla „úspěšná“, abych získala titul, protože jediné tak jsem si mohla zajistit naplněný život. Měj dobré známky, vystuduj vysokou, najdi si dobrou práci, vydělávej peníze a žij šťastně až do smrti.

Ve chvíli, kdy jsem si začínala rozvrhovat svůj další román, mi poprvé došlo, jaká je to pitomost. Bylo mi příšerně.

Celý život jsem věřila, že moje studijní zdatnost je to nejlepší, co mám. Říkali mi to všichni. Učitelky. Spolužáci. V ničem jiném jsem nevyčnívala.

Dokud jsem nenapsala *Solitaire* a nezjistila, že jsem ve skutečnosti kreativní duše. Spisovatelka. Umělkyně. Chtěla jsem *tvořit*.

Vymyslet, o čem bude *Radio Silence*, bylo nesmírně obtížné. Byla jsem pod obrovským tlakem, myslela jsem si, že musím napsat něco, co bude lepší než *Solitaire* – bezpochyby na tom svůj díl viny nesly i moje sklony k perfekcionismu –, a neměla jsem žádné nápady. Trvalo mi prvních pár měsíců na univerzitě, během nichž se moje zoufalství stupňovalo a začínala jsem čím dál víc litovat svých životních rozhodnutí, než jsem si uvědomila, že chci psát právě o tomhle.

Radio Silence se stalo odpovědí na můj strach, že jsem udělala strašlivou životní chybu, a moji zlobu na lidi, kteří k tomu přispěli. Během psaní jsem byla Frances i Aled zároveň. Teenagerka, které se ve škole daří, ale cítí se prázdná a její srdce udržuje naživu jen její divný koníček. Teenager, který tvoří svůj vlastní magický příběh, ale čelí temné monotónnosti tříletého univerzitního studia. Díky jejich setkání a jejich nádhernému vztahu jsem mohla udělat další životní rozhodnutí, rozhodnutí, od kterého mě celý život všichni zrazovali. *Mohla jsem si nade vším ostatním zvolit kreativitu. Mohla jsem prostě tvořit a být šťastná.* Nacpala jsem do té knihy všechno, co mi přinášelo pocit štěstí. Divné tvůrčí projekty vymyšlené pod řetězy světýlek. Fikční podcasty, o kterých nikdo nikdy neslyšel. Příběhy, které nemusejí dávat

smysl, hlavně, když mají *vibes*. Dívání se z okna za jízdy vlakem. Internetové konspirační teorie a hysterické fandomy. Ten pocit, když najdete člověka, který vás doopravdy *chápe*.

Od svých vysokoškolských studií jsem si vytvořila dost velký emocionální odstup. Zrovna teď jsem si během psaní vygooglila „Durhamská univerzita“ a i znak mé bývalé školy mi připadal cizí, nepovědomý. Vážně jsem tam strávila tři roky? Už na tu dobu nemám žádné výrazné vzpomínky. Nejvíc si pamatuju to, jak sedím na posteli s notebookem na klíně, nebo jak brečím ve vlaku během dlouhých cest z Kentu a zase zpátky.

Napsat *Radio Silence* mi trvalo skoro dva roky z těch tří, co jsem studovala, a pomohlo mi to smířit se s tím, kdo jsem a co od života chci. Pomohlo mi to utéct ze škatulky, do níž mě odmalinka cpali, a věnovat se věcem, na kterých mi opravdu záleží.

Často se sama sebe ptám, co by se stalo, kdybych se mohla vrátit v čase a udělat to rozhodnutí znova. *Měla jsem jít studovat výtvarné umění. Měla jsem jít studovat tvůrčí psaní.* Jenže – změnilo by se tím pro mě něco? Co když bych jen začala nenávidět umění a psaní stejně, jako jsem začala nenávidět studium literatury? Takový výsledek by byl ještě mnohem horší.

Ale ráda nad tím dumám. Co se stane, když odmítneš být tím jediným, co od tebe všichni očekávají? Co se stane, když si stvoříš vlastní budoucnost, když se věnuješ tomu podivnému koníčku, o kterém nikdo neví, když se naplno ponoříš do něčeho, co tě naplňuje a přináší ti štěstí?

Já už to vím. Mám velkou kliku, že jsem si kolem toho mohla vybudovat svůj dospělý život. A vděčím za to *Radio Silence*.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Alex Green". The signature is stylized and cursive, with the first name "Alex" written in a larger, more prominent script than the last name "Green".

Škola je na hovno.
Proč, jako proč existuje práce? Já to – já to nechápu.
Mm.
Koukni na mě. Podívej se mi do tváře.
Přijde ti, že mě zajímá škola?
Ne.

„lonely boy goes to a rave“, Teen Suicide

UNIVERSE CITY: Ep. 1 – temně modrá

UniverseCity

109 982 zhlédnutí

Jsem v nouzi. Trčím v Universe City. Pomozte mi.

Transkript níže >>>

Ahoj.

Doufám, že mě někdo poslouchá.

Zkouším to přes rádiový signál – já vím, je zastaralý, ale je to nejspíš jeden z mála prostředků komunikace, který tu zapoměněli monitorovat. Tohle je moje temné a zoufalé volání o pomoc.

Věci v Universe City nejsou takové, jaké se zdají být.

Nemůžu vám říct, kdo jsem. Říkejte mi prosím... říkejte mi prosím jen Radio. Radio *Silence*. Jsem koneckonců opravdu jen hlas v rádiu a možná mě už vůbec nikdo neposlouchá.

Říkám si – pokud můj hlas nikdo neposlouchá, vydává vůbec nějaký zvuk?

[...]

BUDOUCNOST

„Slyšíš to?“ zeptala se mě Carys Lastová a zastavila přímo přede mnou tak náhle, že jsem do ní málem narazila. Stály jsme na nástupišti, bylo nám patnáct a byly jsme kamarádky.

„Co?“ opáčila jsem, protože jsem neslyšela nic kromě hudby, kterou jsem měla puštěnou do jednoho sluchátka. Nejspíš to byla písnička od Animal Collective.

Carys se zasmála, což se nestávalo moc často. „Máš tu muziku moc nahlas,“ prohlásila a vytrhla mi sluchátko z ucha. „Poslouchej.“

Stály jsme bez hnutí a naslouchaly a já si doteď pamatuju každičkou věc, kterou jsem v tu chvíli slyšela. Slyšela jsem burácení vlaku, ze kterého jsme právě vystoupily a který pokračoval z naší zastávky dál do města. Slyšela jsem zřízence u turniketů, jak nějakému staříkovi vysvětluje, že rychlík na nádraží St Pancras dneska kvůli sněhu nejede. Slyšela jsem vzdálené skřipění automobilové dopravy, vítr nad našimi hlavami, spláchnutí nádražních záchodků a „*K prvnímu nástupišti – přijíždí – vlak do cílové stanice – Ramsgate – pravidelný odjezd – v osm hodin a dvě minuty*“, odhazování sněhu a hasičskou sirénu a Carysin hlas a...

Oheň.

Otočily jsme se a zíraly na město za námi, zasněžené a mrtvé. Obvykle jsme už odsud viděly budovu školy, ale dneska nám ji zakrýval mrak hustého dýmu.

„Jak to, že jsme ten kouř neviděly už z vlaku?“ podivila se Carys.

„Já jsem spala,“ odpověděla jsem.

„Já ne.“

„Tak jsi nedávala pozor.“

„No, takže nám asi shořela škola,“ prohodila moje kamarádka a šla si sednout na nádražní lavičku. „Sedmiletý Carys se splnil sen.“

Ještě chvíli jsem jen třesla oči a pak jsem si sedla k ní.

„Myslíš, že to byli tamti vtipálci?“ zeptala jsem se s narážkou na anonymní blogery, co na naší škole poslední měsíc prováděli čím dál tím horší vylomeniny.

Carys pokrčila rameny. „Na tom nezáleží, ne? Konečněj výsledek je pořád stejnej.“

„Záleží.“ V tu chvíli mi to doopravdy došlo. „Vypadá – vypadá to fakt vážně. Budeme muset jít na jinou školu. Zdá se, že celá budova C a taky celý děčko jsou prostě... pryč.“ Zmačkala jsem v rukou látku svojí sukně. „V děčku jsem měla skříňku. A v ní svůj maturitní skicák. Některý věci v něm mi zabraly dost dní.“

„A kruci.“

Zachvěla jsem se. „Proč by tohle udělali? Zničili tolik dřiny. Spouště lidí tím zkomplikovali maturitu a přijímačky, bude to mít dopad na jejich budoucnost. Doslova tím zkazili některým lidem život.“

Carys se nad tím zahloubala, potom otevřela pusku k odpovědi, ale nakonec ji zase zavřela a nic neřekla.

1. DRUHÉ POLOLETÍ

a)

BYLA JSEM CHYTRÁ

„Záleží nám na štěstí našich studentů a studentek, a především na jejich úspěchu,“ prohlásila naše ředitelka, dr. Afolayanová, před čtyřmi stovkami rodičů a maturantů na shromáždění u příležitosti třídních schůzek 12. ročníku, do kterého jsem chodila. Bylo mi sedmnáct, byla jsem primuska a seděla jsem v zákulisí, protože jsem za dvě minuty měla vyjít na jeviště a pronést řeč. Žádný proslov jsem si nepřipravila a ani jsem nebyla nervózní. Byla jsem se sebou náramně spokojená.

„Považujeme za svou povinnost poskytnout mladým lidem přístup k nejlepším příležitostem, které svět dnes nabízí.“

Loni jsem se stala primuskou, protože jsem si na volební plakát dala fotku, na které mám dvě brady. Taky jsem ve svém volebním projevu použila slovo „meme“. To vyvolalo dojem, že mi na volbě ani za mák nezáleží, i když to bylo právě naopak, a lidi pak pro mě chtěli hlasovat. Nedá se říct, že bych neznala svoje publikum.

Navzdory tomu jsem si nebyla moc jistá, o čem chci během projevu před rodiči mluvit. Afolayanová říkala všechno, co jsem si před pěti minutami naškrábala na leták z jakési diskotéky, který jsem našla v kapse saka.

„Náš program přípravy na Cambridge a Oxford letos zaznamenal obrovský úspěch –“

Zmačkala jsem leták a hodila ho na podlahu. Dobře, tak budu improvizovat.

Už jsem během proslavů improvizovala mockrát, takže o nic nešlo, a stejně to nikdy nikdo nepoznal, nikdo se ani nezamyslel nad tím, jestli si náhodou slova netahám z paty. Měla jsem pověst organizované studentky, která vždycky dělá úkoly, dostává dobré známky a chystá se na Cambridge. Učitelé mě milovali a spolužáci mi záviděli.

Byla jsem chytrá.

Byla jsem nejlepší studentka v ročníku.

Půjdu na univerzitu do Cambridge a pak si najdu dobrou práci a budu vydělávat hromady peněz a budu šťastná.

„Myslím si,“ vykládala dál Afolayanová, „že náš učitelský sbor si zaslouží potlesk za to, jak skvělou práci letos odvádí.“

Publikum zatleskalo, ale já si všimla, že pár studentů protočilo panenky.

„A teď bych ráda přivítala na jevišti naši primusku Frances Janvierovou.“

Moje příjmení vyslovila špatně. Viděla jsem, jak mě z opačné strany pódia sleduje Daniel Jun, náš primus. Daniel mě nenáviděl, protože jsme oba byli bezohlední šprti.

„Frances na naši školu nastoupila teprve před dvěma lety, ale od té doby dosahuje vynikajících výsledků a pro mě je velikou ctí, že reprezentuje hodnoty, které jsou pro nás zde na Akademii stěžejní. Dnes vám poví o své zkušenosti z maturitního ročníku a o svých plánech do budoucnosti.“

Vstala jsem, vyšla na jeviště a usmála se, byla jsem ve svém živlu, protože právě pro tohle jsem se narodila.

VYPRAVĚČ

„Nebudeš zase improvizovat, Frances, že ne?“ ptala se mě patnáct minut předtím máma. „Minule jsi svou řeč zakončila tím, žeš všem ukázala vztyčený palec.“

Stála se mnou na chodbě vedle vstupu do zákulisí.

Máma třídní schůzky milovala, hlavně protože ji bavily zmatené pohledy, kterými ji lidé častovali, když se jim představila jako moje matka. To se děje kvůli tomu, že jsem napůl černoška a ona je běloška, a navíc si hodně lidí myslí, že jsem Španělka, protože jsem měla soukromého lektora, a díky tomu jsem udělala mezinárodní zkoušku ze španělštiny.

Máma taky ráda poslouchala, jak jí učitelé pořád dokola vykládají, že jsem strašně dobrá.

Zamávala jsem před ní popsaným letákem. „No dovol, jsem perfektně připravená.“

Vytrhla mi papír z ruky a prohlédla si ho. „Máš tady tři odrážky a u jedné z nich je napsané jen *zmínit se o internetu*.“

„Víc nepotřebuju. V zasvěceném blábolení mám praxe dost.“

„No, to já vím.“ Máma mi podala leták a opřela se o stěnu. „Jen bych byla nerada, kdyby se opakoval ten incident, kde jsi tři minuty mluvila jen o *Hře o trůny*.“

„Ty mi to nikdy nepřestaneš předhazovat, co?“

„Ne.“

Pokřčila jsem rameny. „Hlavní body tu jsou. Jsem chytrá, půjdu na vysokou, bla bla bla známky úspěchy štěstí. Bude to v pohodě.“

Občas jsem měla pocit, že o ničem jiném nikdy nemluví. Chytrost byla koneckonců hlavním zdrojem mé sebedůvěry. Jsem založením smutný člověk, ve všech smyslech toho slova, ale aspoň jsem se chystala jít na prestižní univerzitu.

Máma povytáhla obočí. „Neznervózňuj mě.“

Snažila jsem se na to přestat myslet a místo toho se zaměřit na svoje plány na večer.

Večer, až přijdu domů, si udělám kafe a dám si kousek dortu a pak půjdu k sobě do pokoje a vlezu si do postele a poslechnu si nový díl *Universe City*. *Universe City* byl podcast na YouTube a hlavní postavou byl student-detektiv v obleku, snažící se utéct ze sci-fi univerzity plné monster. Nikdo nevěděl, kdo za podcastem stojí, ale mě u něj držel hlavně hlas vypravěče – bylo v něm cosi měkkého, co uspávalo. Bylo to, jako když vás někdo hladí po vlasech, ale v dobrém, úplně neúchylně.

Přesně tohle byl můj plán, co budu dělat, až dorazím domů.

„Určitě to zvládneš?“ ujišťovala se máma a sklopila ke mně oči. Pokládala mi tuhle otázku pokaždé, když jsem měla mluvit na veřejnosti, což bylo často.

„Jo, budu v pohodě.“

Urovnala mi klopysáka a poklepala prstem na můj stříbrný odznak primusky.

„Připomeň mi, proč ses chtěla stát primuskou?“ požádala mě.

A já jsem odpověděla: „Protože jsem v tom fakt dobrá,“ ale v duchu jsem si pomyslela, *protože primusové mají lepší šance u přijímaček na vysokou*.

UMÍRÁM, ALE V DOBRÉM

Přednesla jsem svůj projev a pak jsem slezla z jeviště a podívala se na mobil, protože jsem si ho nezkontrolovala celé odpoledne. A vtom jsem to uviděla. Uviděla jsem soukromou zprávu na Twitteru, která mi měla změnit život, nejspíš už navždy.

Zaskočeně jsem se rozkašlala, dosedla na plastovou židli a popadla primuse Daniela Juna za paži tak silně, že sykl: „Au! Co je?“
„Právě se mi stalo něco monumentálního na Twitteru.“

Daniel se tvářil, že ho to tak trochu zajímá, ale jen do chvíle, než jsem vyřkla slovo „Twitter“. Pak se zamračil a vymanil se mi ze sevření, nakrčil nos a uhnul pohledem, jako bych právě udělala naprostý trapas.

O Danielu Junovi potřebujete vědět hlavně jednu věc: klidně by se zabil, kdyby měl dojem, že mu to pomůže dostat lepší známku. Většinu lidí jsme připadali navlas stejní. Oba jsme byli chytrí a měli jsme namířeno na Cambridge a nic jiného nikdo neviděl. Jen dva zářné premianty vznášející se jako polobozi vysoko nad školní budovou.

Rozdíl tkvěl v tom, že mně naše „rivalita“ připadala směšná, zatímco Daniel se choval, jako bychom vedli nelítostnou válku o to, kdo je větší šprt.

No nic.

Vlastně se mi staly dvě monumentální věci. Ta první byla:

uživatel @UniverseCity vás sleduje

A druhá byla soukromá zpráva pro „Toulouse“, což bylo moje uživatelské jméno na Twitteru.

Zpráva od: Radio @UniverseCity

ahoj toulouse! nejspíš to bude znít divně, ale dostaly se ke mně tvoje ilustrace k Universe City, cos dávala na síťě, a strašně se mi líbí

zajímalo by mě, jestli bys nechtěla pro moji show tvořit oficiální vizuály pro nové epizody?

už nějakou dobu hledám někoho, jehož styl by odpovídal Universe City, a ten tvůj je podle mě super.

Universe City je nezisková věc, takže ti nemůžu tak úplně platit a určitě pochopím, když řekneš ne, ale přijde mi, že máš fakt ráda

můj podcast, a tak se chci zeptat, jestli bys měla zájem. samozřejmě tam bude uvedené tvoje jméno. strašně mě mrzí, že ti nemůžu zaplatit, ale nemám žádné peníze

(taky studuju). no. tak mi dej vědět, jestli bys vůbec měla zájem. a když ne, tak jen chci říct, že se mi tvoje kresby fakt líbí. jako fakt hodně. tak jo.

radio x

„No tak dobře, no,“ zvedl Daniel oči v sloup. „Co se stalo?“

„Něco monumentálního,“ zašeptala jsem.

„Jo, tos už říkala.“

Zničehonic mi došlo, že o tom nemůžu absolutně nikomu říct. Nikdo nejspíš ani neví, co *Universe City* je, a vytváření fanouškovských ilustrací byl beztak dost divný koníček, třeba by si pak lidi mysleli, že si tajně kreslím nějaké porno obrázky nebo tak něco, a pak by si našli můj Tumblr a přečetli si moje osobní posty, a to by byla naprostá hrůza. *Šprtka a primuska Francis Janvierová je ve skutečnosti zvrhlá fangirl!*

„Ehm...“ odkašlala jsem si. „To by tě stejně nezajímalo. Zapomeň na to.“

„Jak myslíš.“ Daniel potřásl hlavou a odvrátil se.

Universe City. Si mě vybrali. Mě. Abych jim dělala vizuály.

„Frances?“ ozval se nade mnou velice tichý hlas. „Jsi v pohodě?“

Zvedla jsem hlavu a zjistila, že přede mnou stojí Aled Last, Danielův nejlepší kamarád.

Aled vždycky tak trochu připomínal dítě, které se ztratilo mámě v obchodě. Nejspíš to mělo něco společného s tím, jak mladě vypadal, jak kulaté měl oči a jak mu vlasy povlávaly kolem hlavy jako jemné miminkovské chmýří. Taky působil, že mu nikdy není pohodlné oblečení, které má na sobě.

Nechodil k nám na akademii, ale na chlapeckou školu na opačné straně města, a i když byl jen o tři měsíce starší než já, byl o ročník výš. Většina lidí ho znala díky Danielovi. Já jsem ho znala, protože bydlel přes ulici a dřív jsem se kamarádila s jeho sestrou a jezdili jsme do školy stejným vlakem, ačkoli jsme si každý sedali do jiného vagonu a vůbec jsme spolu nemluvili.

Aled Last stál vedle Daniela a díval se na mě, jak na své židli ztěžka oddychuju. Trochu se ošil a dodal: „Ehm, promiň, ehm, jen chci říct, no, vypadáš, jako by ti bylo špatně nebo tak něco.“

Pokusila jsem se ze sebe vydat větu, aniž bych vyprskla hysterickým smíchem.

„Jsem v pohodě,“ opáčila jsem, ale zuřivě jsem se u toho cutila a nejspíš jsem vypadala, že se chystám někoho zavraždit. „Co tady děláš? Přišel jsi podpořit Daniela?“

Šuškal se, že Aled a Daniel jsou odmalička nerozluční, navzdory tomu, že Daniel byl nadutý, svéhlavý blbeček a Aled za den pronesl tak maximálně padesát slov.

„Ehm, ne,“ odpověděl, jeho hlas byl takřka neslyšitelný, ostatně jako obvykle. Tvářil se vystrašeně. „Paní Afolayanová chtěla, abych tu měl proslov. O univerzitě.“

Probodla jsem ho pohledem. „Ale vždyť ani nechodíš na naši školu.“

„No, ne.“

„Tak proč jako?“

„Přišel s tím pan Shannon.“ Shannon byl ředitel Aledovy školy. „Něco o soudržnosti našich škol. Vlastně tu měl mluvit jeden můj kamarád... loni byl primus... ale nakonec nemohl, takže... požádal mě... no.“

Aledův hlas se během mluvení ještě ztišil, skoro jako by měl pocit, že ho ani neposlouchám, ačkoli jsem z něj nespustila oči.

„A tys souhlasil?“ zeptala jsem se.

„Jo.“

„Proč?“

Aled se jen zasmál.

Bylo vidět, jak se chvěje.

„Protože je to ťulpas,“ řekl Daniel a založil si ruce na hrudi.

„Jo,“ zamumlal Aled, ale usmíval se u toho.

„Nemusíš to dělat,“ řekla jsem. „Klidně jim řeknu, že je ti špatně, a bude to v pohodě.“

„No, ale já tak trochu musím,“ odporoval Aled.

„Vážně nemusíš dělat nic, co dělat nechceš,“ prohlásila jsem, ale věděla jsem, že to není pravda, a Aled taky, protože jen se smíchem zavrtěl hlavou.

Pak už jsme nic neřekli.

Na pódiu stála zase Afolayanová. „A teď mi dovoluňte přivítat Aleda Lasta, jednoho ze skvělých studentů 13. ročníku chlapecké školy, který od září nastoupí na jednu z nejprestižnějších univerzit ve Spojeném království. Tedy pokud mu vyjde maturita!“

Všichni rodiče se zasmáli. Daniel, Aled a já ne.

Ředitelka a rodiče v publiku začali tleskat a Aled vyšel na scénu. Dokráčel k mikrofonu. Sama jsem přesně tohle udělala už mockrát, a i tak jsem vždycky měla trémou stažený žaludek, ale sledovat teď Aleda bylo snad ještě třístatisíckrát horší.

Vlastně jsem s ním nikdy pořádně nemluvila. Sice jsme jezdili do školy stejným vlakem, ale jak už jsem říkala, každý jsme si v něm sedali jinam. Prakticky nic jsem o něm nevěděla.

„Ehm, no, dobrý večer,“ vymáčkl ze sebe. Jeho hlas zněl plačtivě.

„To jsem netušila, že je až takhle stydlivej,“ pošeptala jsem Danielovi, ale neodpověděl mi.

„No, takže já jsem v minulém pololetí dělal přijímačky...“

Sledovali jsme, jak se prokousává svým proslovem. Daniel, stejně jako já zdatný řečník se spoustou zkušeností s mluvením na veřejnosti, občas zavrtěl hlavou. V jednu chvíli utrousil: „Mohl se na to klidně vykašlat, boha jeho.“ Bylo mi nepříjemně, a tak jsem se na druhou část Aledova projevu svalila zpátky na židli a asi padesátkrát si přečetla twitterové zprávy od *Universe City*. Snažila jsem se soustředit jen na ně. Moje obrázky sklidily úspěch, moje hloupé malé nákresy postav, ujeté kresby a čmáranice, které jsem ve tři ráno bezmyšlenkovitě tvořila do levného skicáku místo dopisování eseje z dějepisu. Nic takového se mi ještě nikdy nestalo.

„Super, dobrá práce,“ pochválila jsem Aleda, když slezl z jeviště a opět se k nám připojil, i když jsme oba věděli, že i tohle je lež.

Podíval se na mě. Měl pod očima temně modré kruhy. Možná taky často ponocoval, stejně jako já.

„Dík,“ odtušil a pak šel pryč a já si pomyslela, že to je nejspíš naposled, co se vidíme.

DĚLEJ SI, CO CHCEŠ

S mámou jsem se sešla u auta. Sotva mě stihla pochválit za provedený projev, už jsem ze sebe sypala, co se stalo s *Universe City*. Jednou jsem se ji pokusila pro podcast získat tím, že jsem ji donutila poslechnout si cestou na prázdniny do Cornwallu prvních pět epizod, ale máma jen řekla: „Já to nechápu. Má to být zábavné, nebo strašidelné? A je Radio Silence holka, nebo kluk, nebo ani jedno? Proč nikdy nechodí na přednášky?“ Připadalo mi fěr, že mi říká, že to pro ni není. Aspoň se se mnou pořád ještě dívala na *Glee*.

„Jsi si jistá, že to není nějaký podvod?“ zeptala se mě zamračeně, když jsme vyjely z parkoviště. Přitáhla jsem si kolena k hrudi. „Vždyť ti ani nechtějí zaplatit. Zní to, jako by jen chtěli ukrást tvoji tvorbu.“

„Přišlo to z jejich oficiálního účtu. Mají ověření,“ oponovala jsem, ale na mámu to nemělo stejný účinek jako na mě. „Moje kresby se jim líbily tak moc, že chtějí, abych se k nim přidala do týmu!“

Máma neodpověděla, jen povytáhla obočí.

„Mohla bys z toho prosím mít taky radost?“ řekla jsem a otočila k ní hlavu.

„Je to super! Je to paráda! Jen nechci, aby ti někdo kradl kresby. Vždyť je máš tak ráda.“

„Podle mě to není krádež. Uvedou u nich moje jméno.“

„Už jsi podepsala smlouvu?“

„Mami!“ zaúpěla jsem frustrovaně. Nemělo smysl se jí to pokoušet vysvětlit. „To je fuk, stejně je budu muset odmítnout.“

„Počkej, proč? Jak to myslíš?“

Pokrčila jsem rameny. „Nebudu na to mít čas. Budu ve třináctém ročníku, už teď mám pořád se školou strašně moc práce, a k tomu se budu muset připravovat na přijímačky na Cambridge... prostě nebudu ani náhodou mít čas každý týden něco kreslit pro nový díl.“

Máma se zamračila. „Já to nechápu, myslela jsem, že jsi z toho nadšená.“

„To jsem, je fakt parádní, že mi napsali a líbí se jim moje obrázky, ale... musím to brát realisticky –“

„Víš, že taková příležitost se člověku nenaskýtá moc často,“ skočila mi do řeči máma. „A vidím ti na očích, že se ti do toho chce.“

„No, to jo, ale... už teď dostávám spoustu domácích úkolů a příští rok to bude s učením ještě náročnější –“

„Podle mě bys na to měla kývnout.“ Máma upírala pohled přímo před sebe a zatočila volantem. „Stejně si myslím, že do té školy až moc dřeš, a měla bys pro jednou využít příležitosti a dělat si, co chceš.“

A já jsem chtěla tohle:

Zpráva pro: Radio @UniverseCity

Ahoj!! Páni... fakt moc děkuju, nemůžu uvěřit, že se ti líbí moje tvorba! Rozhodně mi bude ctít se na podcastu podílet!

Můj e-mail je toulouser@gmail.com, pokud je pro tebe jednodušší si psát tam. Už se těším, až mi povíš, jak si ty vizuály představuješ!

Upřímně, Universe City je můj nejoblíbenější seriál všech dob. Fakt moc děkuju, že jste si mě vybrali!!

Doufám, že nezním jako naprosto šílená fanyka haha! xx

VŽDYCKY JSEM SI PŘÁLA MÍT KONÍČEK

Když jsme přijely domů, měla jsem co dělat. Pokaždé jsem měla co dělat, když jsem dorazila domů. A skoro pokaždé jsem něco dělala, protože když jsem se neučila nebo nedělala úkoly, měla jsem pocit, že mrhám časem. Víím, že to zní smutně, a vždycky jsem si přála mít koníček, třeba hrát fotbal nebo na klavír nebo bruslit, jenže pravda byla taková, že jediné, co mi šlo, bylo dostávat dobré známky. Což je v pohodě. Byla jsem za to vděčná. Naopak by to bylo mnohem horší.

Ale ten den, v den, kdy mi přišla soukromá zpráva od tvůrců *Universe City*, jsem po příchodu domů nezačala dělat úkoly ani se učit.

Svalila jsem se na postel, otevřela notebook a rovnou jsem najela na svůj Tumblr, kam jsem postovala všechny svoje kresby. Scrollovala jsem až dolů. Co přesně Tvůrce v mých ilustracích vidí? Všechno to byly jen matlanice, které jsem načmárala, když jsem chtěla na chvíli vypnout, aby se mi povedlo usnout a aspoň na pět minut zapomenout na eseje z dějepisu a úkoly na výtvarku a projevy primusky.

Podívala jsem se na Twitter, jestli mi Tvůrce neodpověděl, ale neodpověděl. Podívala jsem se do e-mailu, jestli mi něco nepřišlo tam, ale nepřišlo.

Universe City jsem milovala.

Možná právě to byl můj koníček. Kreslit *Universe City*.

Jenže jsem neměla pocit, že je to koníček. Spíš to bylo moje zvrhlé tajemství.

A moje kresby byly beztak k ničemu. Nemohla jsem je prodávat ani je sdílet s kamarády. Nebylo to něco, co mi pomůže dostat se na Cambridge.

Scrollovala jsem svým Tumblrem dál, měsíce a měsíce tvorby, až do loňského roku a pak do předloňského, byla to hotová cesta časem. Kreslila jsem postavy – Radio Silence s kamarády. Namalovala jsem i tmavou, prašnou sci-fi univerzitu *Universe City*. Nakreslila jsem všechny zloduchy a zbraně a monstra, lunární motorku a obleky, které Radio vlastní, Temně modrou budovu, Osamělou cestu, a dokonce i February Friday. Nakreslila jsem prostě úplně všechno.

Proč jsem to udělala?

Proč jsem taková?

Byla to pravděpodobně jediná věc, co mě bavila. Jediná věc, kterou jsem měla, kromě dobrých známek.

Ne – počkat. To by bylo fakt smutný. A ujetý.

Prostě mi to jen pomáhalo usnout.

Možná.

Já nevím.

Zaklapla jsem notebook a vydala se do přízemí, abych si sehnala něco k snědku a přestala na to všechno myslet.

NORMÁLNÍ NÁCTILETÁ HOLKA

„No tak jo,“ pronesla jsem, když máma o pár dní později v devět večer zastavila auto před hospodou řetězce Wetherspoon's. „Jdu vypít všechny alkoholy, dát si všechny drogy a užít si všechn sex.“

„Jasně,“ pousmála se máma. „Teda, moje holčička nějak zdivočela.“

„No, tohle je ve skutečnosti moje úplně pravý já.“ Otevřela jsem dveře a vyskočila na chodník. Ještě jsem na ni houkla: „Neboj se, neumřu!“

„Ne že ti ujede poslední vlak!“

Byl poslední den školy před týdnem studijního volna a já se s kamarádkami chystala do místního nočního klubu jménem Johnny Richard's. Bylo to poprvé, co jsem vůbec šla na diskotéku, a v podstatě jsem umírala strachy, jenže jsem s kamarádkami podnikala už tak málo věcí, že hrozilo, že pokud nepůjdu, moje parta už mě nebude považovat za jednu z hlavních členek a pak bude příliš rozpačité se s nimi každý den potkávat ve škole. Neuměla jsem si představit, že by na mě čekalo cokoli jiného než

opilí kluci v pastelových tričkách a pokusy mých kamarádek vylákat mě na parket, abych si trsla na Skrillexe.

Máma odjela.

Přešla jsem ulici a nakoukla dveřmi do hospody. Moji kamarádi seděli u stolu ve vzdálenějším rohu, popíjeli a smáli se. Byli to skvělí lidé, ale taky mě znervózňovali. Nebyli na mě zlí, to vůbec, jen ve mně viděli zcela konkrétní osobu – školní Frances, nudnou primusku, nerda a šprtku. Ačkoli, ne že by byli tak daleko od pravdy.

Zašla jsem k baru a objednala si dvojitou vodu a limonádu. Barman po mně ani nechtěl občanku, i když jsem s sebou pro jistotu měla falešnou. Docela mě to překvapilo, protože většinu času vypadám tak na třináct.

Potom jsem došla k partě, prodírala jsem se davem kluků a lidí, co se opíjeli už teď, aby si pak nemuseli kupovat drinky na diskotéce – což byla další věc, co mě znervózňovala.

Upřímně řečeno bych se měla přestat bát chovat se prostě jako normální náctiletá holka.

„Co, kuřba?“ zeptala se Lorraine Senguptová, všeobecně známá jako Raine, která seděla vedle mě. „Ta za to fakt nestojí, kámo. Kluci jsou srabi, ani ti pak nechtějí dát pus.“

Maya, nehluchnější členka party a tím pádem taky vůdkyně, se lokty opírala o desku stolu a před sebou měla tři prázdné sklenice. „Ale no tak, to přece neplatí pro úplně všechny.“

„Ale pro většinu jo, takže se s tím doslova nehodlám obtěžovat. Za tu námahu to nestojí, tbh.“

Raine doopravdy řekla tbh, zkratku anglického *to be honest*, neboli abych byla upřímná. Nepřišlo mi, že by to myslela ironicky, a nebyla jsem si jistá, jaký z toho mít pocit.

Jejich konverzace byla pro můj život tak nepodstatná, že jsem posledních deset minut předstírala, že si s někým píšu na mobilu.

Moje odpověď se zatím nedočkala reakce, ani na Twitteru, ani na mailu. Už to byly čtyři dny.

„Ne, fakt nevěřím, že páry vážně usínají v objetí,“ prohlásila Raine. Takže už se bavily o něčem jiném. „To je jen lež, co nám vnucujou masmédiá.“

„Jé, čau Danieli!“

Mayino zvolání mě přimělo zvednout hlavu od displeje. Kolem našeho stolu právě procházeli Daniel Jun a Aled Last. Daniel na sobě měl jednoduché šedivé triko a obyčejné modré džíny. Za ten rok, co jsem ho znala, jsem ho neviděla v ničem vzorovaném. Aled vypadal úplně stejně nevýrazně, jako by mu oblečení vybíral Daniel.

Daniel sklopil hlavu a na okamžik zachytil můj pohled. „Ahoj,“ odpověděl Maye. „Jak se vede?“

Začali se spolu bavit. Aled mlčel a jen se hrbil, jako by se snažil být co nejmíň viditelný. Taky se na mě krátce podíval, ale hned zas uhnul pohledem.

Raine se ke mně naklonila. „Co je to za bleduli?“ zamumlala v narážce na Aleda.

„Aled Last. Chodí na chlapeckou školu.“

„Jo aha, dvojče Carys Lastový?“

„Jo.“

„S tou ses dřív kamarádila, ne?“

„Ehm...“

Snažila jsem se vymyslet, co na to říct.

„Tak trochu,“ řekla jsem nakonec. „Jezdily jsme stejným vlakem. Občas.“

S Raine jsem se asi z naší party bavila nejvíc. Neutahovala si z toho, že jsem totální šprtka, jako všichni ostatní. Kdybych se chovala víc přirozeně, nejspíš bychom byly docela dobré kamarádky, měly jsme podobný smysl pro humor. Jenže Raine klidně mohla být cool a divná, protože nebyla primuska. Taky měla na pravé straně hlavy vyholené vlasy, takže se nikdo nedivil, když se chovala zvláště.

Teď jen přikývla. „Jasný.“

Sledovala jsem, jak Aled upíjí ze sklenice, kterou držel v ruce, a nenápadně se rozhlíží po hospodě. Zdálo se, že se tu necítí moc příjemně.

„Frances, jak se těšíš k Johnnymu?“ zeptal se mě jeden z kamarádů a naklonil se přes stůl se žraločím úšklebkem ve tváři.

Jak jsem říkala, moji kámoši se ke mně nechovali nijak příšerně, ale dělali, jako bych neměla žádné zkušenosti s normálním životem a byla prostě jen do studia zabraná šprtka.

Což byla v podstatě pravda, takže proč ne.

„Ehm, jo, celkem jo,“ vymáčkla jsem ze sebe.

K Aledovi přišli dva kluci a dali se s ním do řeči. Oba byli vysocí a měli kolem sebe auru moci a mně došlo, že je to proto, že ten napravo – se snědou kůží, v kostkované košili – byl loni na chlapecké škole primus a ten vlevo – ramenatý blondák – byl zase kapitán jejich ragbyového týmu. Když jsem u nich byla na dni otevřených dveří – chlapecká škola brala do dvou maturitních ročníků zvaných šesták i holky –, měli oba projev.

Aled se na ně usmál. Fakt jsem doufala, že má kromě Daniela ještě i další kamarády. Pokoušela jsem se zachytit útržky jejich konverzace. „Jo, Dan mě tentokrát přemluvil!“ řekl Aled a ten primus na to: „Jestli nechceš, nemusíš potom jít i k Johnnymu, my nejspíš taky pojedeme domů dřív.“ A podíval se na toho ragbistu a ten souhlasně přikývl a dodal: „Jo, hele, kdybys potřeboval hodit domů, tak si řekni! Jsem tu autem.“ A já si upřímně přála, abych mohla udělat totéž, prostě se sebrat a jít domů, kdykoli se mi zachtělo, jenže to jsem nemohla, protože mám moc velký strach dělat si, co chci.

„Je to tam dost děs,“ prohodila další z mých kamarádek a vytrhla mě z mého odposlouchávání.

„Je mi z toho úplně zle,“ zasmála se další. „Frances je takový neviňátko! Mám pocit, jako bysme ji úplně kazili, když ji taháme do hospody a do klubu a nutíme ji pít.“

„Ale vždyť si taky zaslouží pauzu od učení!“

„Já bych chtěla vidět opilou Frances.“

„Myslíš, že v opilosti spíš brečíš?“

„Ne, podle mě je vtipná, když se nalije. Podle mě má nějakou tajnou, skrytou osobnost, o který nic nevíme.“

Nevěděla jsem, co na to říct.

Raine do mě drkla loktem. „Neboj, kdyby na tebe dotírali nějaký úchyláci, prostě na ně omylem vyliju svoje pití.“

Někdo se zasmál. „Ona to fakt udělá. A nebylo by to poprvý.“

Zasmála jsem se spolu s ostatními a mrzelo mě, že nemám odvahu taky říct něco vtipného, jenže to jsem nemohla, protože v téhle společnosti jsem nebyla moc zábavná. Byla jsem prostě jen nudná.

Dopila jsem svoji vodu a rozhlédla se. Dumala jsem, kam se vypařili Aled s Danielem.

Měla jsem trochu divný pocit, protože Raine začala mluvit o Carys a já se vždycky cítila divně, když o ní někdo mluvil, protože jsem na ni nechtěla myslet.

Carys Lastová utekla z domova, když byla v jedenáctém ročníku a já v desátém. Nikdo nevěděl proč a nikomu na tom nezáleželo, protože neměla moc kamarádů. Vlastně neměla žádné kamarády. Kromě mě.

JINÝ VAGON

S Carys Lastovou jsem se seznámila ve vlaku cestou do školy, když nám bylo patnáct.

Bylo 7:14 ráno a já seděla na jejím místě.

Podívala se na mě pohledem knihovnice, které vadí hlučný hovor. Vlasy měla platinově blond a ofinu tak hustou a dlouhou, že jí skoro nešlo vidět do očí. Slunce ji zezadu ozařovalo jako nějaké nebeské zjevení.

„Jé,“ vydechla. „Fajn, hele, drahá vlaková partačko, sedíš na mém místě.“

Mohlo by to znít, jako by chtěla být zlá, ale fakt nebyla.

Bylo to zvláštní. Viděly jsme se už mockrát, obě jsme každé ráno čekaly na stejné vlakové zastávce v naší vesnici, i s Aledem, a večer jsme jako poslední vystupovaly ze stejného vlaku, už od doby, co jsem začala chodit na druhý stupeň. Ale nikdy jsme spolu nemluvily. Tak už to asi u lidí bývá.

Její hlas zněl jinak, než jsem si představovala. Měla takový ten povýšený londýnský přízvuk, ale spíš to bylo okouzující než otravné, a mluvila pomalu a tiše, jako by byla trochu zhulená. Taky je potřeba říct, že jsem v té době byla o dost menší než ona. Carys vypadala jako majestátní elfka a já jako skřet.

A pak mi zničehonic došlo, že má pravdu. Seděla jsem na jejím místě. Netušila jsem proč. Obvykle jsem si sedala do úplně jiného vagonu.

„Ježiš, promiň, já si přisednu...“

„Cože? Ne, ne, já to nemyslela, jako ať vypadneš, tyvado. Sorry. Asi to ode mě znělo dost nezdvořile.“ Plácla sebou na sedadlo naproti mně.

Carys Lastová se podle všeho neusmívala ani necítila potřebu se nepřírozeně usmívat, jako jsem to dělala já. Udělala tím na mě výrazný dojem.

Aled s ní nebyl. Tou dobou mi to nepřišlo divné. Po našem seznámení jsem si všimla, že si každý sedá ve vlaku jinam. Ani to mi nepřipadalo zvláštní. Neznala jsem ho, takže mi to bylo jedno.

„Nesedáš si normálně do zadního vagonu?“ zeptala se mě tónem byznysmena ve středním věku.

„Ehm, jo.“

Povytáhla obočí.

„Taky bydlíš tady ve vesnici, co?“ pokračovala.

„Jo.“

„Přes ulici od našeho domu?“

„Asi jo.“

Carys přikývla. Měla až nepřírozeně neutrální výraz, což bylo zvláštní, protože všichni se vždycky snažili ze všech sil na ostatní usmívat. Díky své vyrovnanosti působila o dost starší, než doopravdy byla, a taky obdivuhodně na úrovni.

Položila si ruce na stolek mezi námi a já si všimla, že na nich má malinké jizvy od popálenin.

„Líbí se mi tvůj svetr,“ pronesla.

Měla jsem pod školním sakem svetr s obrázkem smutného počítače.

Sklopila jsem oči, protože jsem na něj úplně zapomněla. Byl začátek ledna a venku mrzlo, takže jsem přes svetr od školní uniformy měla nataženou ještě jednu teplou vrstvu. Tenhle svetr

byl jedním z mnoha kousků oblečení, které jsem si koupila, ale nikdy je nenosila před kamarády, protože jsem se bála jejich posměchu. Svůj osobitý módní styl jsem si nechávala na doma.

„V-vážně?“ vykoktala jsem v domnění, že jsem se přeslechla.

Carys se uchechtla. „No jo.“

„Dík,“ potrásla jsem mírně hlavou. Podívala jsem se na svoje ruce a potom ven z okna. Vlák se s trhnutím rozjel.

„Takže, proč sis dneska sedla do tohohle vagonu?“ vyslychala mě Carys.

Prohlédla jsem si ji, tentokrát už pořádně. Doteď pro mě byla jen holka, co si barví vlasy na blond a každé ráno si sedá na lavičku na opačné straně nádraží. Jenže teď jsme se spolu bavily a ona seděla naproti mně, byla namalovaná, i když v jejím ročníku se ještě holky podle školního řádu líčit nemohly, byla velká a měkká a zvláštním způsobem mocná. Jak mohla být tak milá, a přitom se vůbec neusmívat? Vypadala, že by klidně dokázala někoho zabít, kdyby musela, jako by za všech okolností přesně věděla, co dělá. Z nějakého důvodu jsem už v tu chvíli věděla, že spolu nemluvíme naposledy. Bože, neměla jsem ani ponětí, co všechno se semele.

„Já nevím,“ pokrčila jsem rameny.

NĚKDO POSLOUCHÁ

Uplynula ještě hodina, než nastal čas, kdy bylo přijatelné vydat se do nočního klubu, a já se snažila zachovat klid a nenapsat na messengeru mámě, aby pro mě přijela, protože to by bylo trapné. Věděla jsem, že ve skutečnosti jsem trapná, ale nikdo jiný to vědět neměl.

Zvedli jsme se k odchodu. Trochu se mi točila hlava a měla jsem pocit, že mě neposlouchají nohy, ale i tak jsem slyšela, jak Raine říká „moc hezký“. Ukazovala na můj top, což byla jednoduchá šifonová halenka, kterou jsem si vybrala, protože vypadala jako něco, co by si na sebe vzala Maya.

Aleda jsem už skoro úplně pustila z hlavy, ale pak, když jsme vyšli na ulici, se mi rozezvonil telefon. Vytáhla jsem ho z kapsy a podívala se na displej. Volal mi Daniel Jun.

Daniel Jun měl moje číslo jen proto, že byl primus a já primuska, takže jsme spolu často museli organizovat školní akce. Nikdy mi nevolal a za celou dobu mi poslal jen čtyři nebo pět všedních esemesek ve stylu „připravíš stůl s občerstvením ty, nebo já“ a „u dveří budeš odtrhávat vstupenky a já budu lidi vítat u školní brány“. Navíc mě nesnášel, takže jsem neměla nejmenší tušení, proč mi volá.